

Tisztelt Tanáraink, drága Diáktársaim, kedves Szüleink és kedves Vendégeink!

Örömmel vállaltam a megtisztelő feladatot, hogy a mai ballagási ünnepélyen a végzős évfolyam nevében elbúcsúszom szeretett iskolánktól. Tamási Áron szavait idézve: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne”. Az elmúlt öt évben a Lovassy kétségtelenül a második otthonunk volt, és talán tényleg több időt töltöttünk bent az iskolában, mint otthon, az utolsó tanévet leszámítva.

Idén sorra maradtak el a végzős évünk fontos eseményei. Az érettségire való készülés kellős közepén talán nem is mindig tudatosult bennünk, hogy milyen meghatározó élményekből maradunk ki azzal, ha elmarad a szalagavatónk, vagy éppen nem lehet ballagásunk. Azonban, ha ténylegesen belegondoltunk, az okozott pár szomorú percet.

Most mégis itt vagyunk, és mérhetetlenül hálásak vagyunk, hogy bár nem a szokott időben, de a szokott módon elballaghatunk. Talán még jobb is így, hiszen legalább nem az érettségin jár most az esze minden végzősnek. A múlt héten még a báli nyitótáncot is előadtuk, amiért köszönettel tartozunk az Iskolavezetésnek, tánctanárunknak, Titz Tibornak, és mindenkinek, aki lehetővé tette ennek megvalósulását.

Ha most visszagondolunk arra, milyen volt Lovassysnak lenni, akkor viszont biztosan nem a digitális oktatással töltött hónapok ugranak be először. Sokkal inkább a Csipetke, a Lovassy-bálok, svábbálok, az éjszakai röpi, a Helikon, a sok fantasztikus ünnepi műsor, karácsonyi koncertek, Alma Materek. Eszünkbe jutnak majd a tanórák, amelyekre mindig szívesen ültünk be, még akkor is, ha ez néha nem úgy tűnt. Az órák közötti szünetek, amikor végigsétálva a folyosón minden nap kedves, mosolygós arcok néztek ránk, és bár az elmúlt időszakban a mosolyt maszk rejtette, azért mi tudtuk, hogy ott van. Egy büfés melegszendvics, ami mindig jólesett, különösen egy jó kis bölcsikörös futás után. Az osztálykirándulásokon szerzett élményeinket is felidézzük majd, osztályaink talán ott csiszolódtak igazi közösségekké. A gimnázium alatt megkötött barátságaink pedig biztosan elkísérnek minket egy életen át.

Mindezeket a Lovassy adta nekünk. A Lovassyt pedig azok a fantasztikus emberek teszik különlegessé, akik nap mint nap megtöltik az épületet étellel. A búcsú talán tőlük a legnehezebb. Kedves Tanáraink! Hatalmas köszönettel tartozunk a sok támogatásért, az átadott tudásért, a türelmükért, és azért, hogy bármilyen helyzetben számíthattunk Önökre! Így, hogy már túl vagyunk az érettségin, bátran mondhatom, hogy fantasztikus munkát végeztek velünk. Kedves itt maradó Diáktársaink! Hálásak vagyunk Nektek, hogy igazi közösséget alkotva tölthettük el az elmúlt éveket. Őszintén remélem, hogy Ti is csodálatos emlékek birtokában hagyjátok majd itt ezt az iskolát, és a hátralévő évekre sok sikert kívánok! Búcsúznak ma az iskola valamennyi dolgozójától is, akik nélkül nem ugyanez a hely lenne a Lovassy.

Tanáraink mellett drága Szüleinknek volt még oroslánrésze abban, hogy ma itt állhatunk, magabiztosan tekintve a jövőbe. Köszönjük Nektek a sok szeretetet, biztatást, és azt, hogy mindig mellettünk álltatok!

Beszédem végére Bear Grylls szavait választottam: „Életünk végén mindnyájan ugyanoda érkezünk - az odavezető út az, ami különbözik. Ezért fontosabb maga az utazás, mint a cél”. A mi utazásunknak egy jelentős fejezete most lezárul, azonban egy következő, hasonlóan meghatározó, élményekben gazdag szakasz következik. Egy azonban biztos: lovassys éveinket soha nem feledjük el, az emlékeket mindig szívünkben őrizzük majd.

Köszönöm szépen a figyelmet!

Lázár Bence 12.A